

gjældende Punkters eget Væsen, at det ingenlunde er let for ærede Medlemmer at følge en længere Udsvilling og endnu mindre let at træffe en Afgjørelse, hvor der er en bestemt Strid mellem Udvalget og Regjeringen. Det stiller sig nu ogsaa saa heldigt, at der fra begge Sider, baade fra Regjeringen igjennem den igaar ordførende Minister og fra Udvalgets Side igjennem Ordføreren i Dag, er udtalt, at der er al Grund til at vente, at der ved en Forhandling mellem 2den og 3die Behandling af Sagen vil kunne opnaas Enighed, eller at i alt Fald Uenigheden vil blive indskrænket til enkelte Punkter. Det er altsaa meget sandsynligt, at det for ærede Medlemmer paa et senere Tidspunkt vil blive ganske anderledes let at følge den nødvendige Udsvilling og træffe den nødvendige Afgjørelse, og jeg vil derfor henstille til ærede følgende Talere, om de ikke maatte anse det for ufornuddigt i Dag at udkæmpe Debatten, hvorved der jo tillige bedre vil holdes Raade med Eiden.

Jessen: Jeg skal opgive at sige Meget, som jeg ellers vilde have sagt, efter den fuldkomne befriede Paamindelse, den høitærede Formand har givet. Da jeg læste Regjeringsforlaget's §§ 9 og 11, hvori det, som det forekommer mig høist besynderlig, ses, at Justitsministeren havde forbeholdt sig Afgjørelsen af forskellige Forsørgelsesproblemaal, der tidligere, saavidt jeg veed, altid have ligget under Indenrigsministeren, fattede jeg strax en Formodning om, at den høitærede Indenrigsminister frembar dette 1ste Kapitel om det offentlige Fattigvæsen som Stedsfader, og at der var en Anden, hvem dets Forsørgelse egentlig nærmest paa-hvilede. Det glæder mig meget at erfare, at min Formodning i saa Henseende var rigtig, hvorved det høie Thing jo har opnaaet at faae den høitærede Justitsminister til at deltage i Debatten, belyse Sagen ved sin store Indsigt og Betsalenhed og klare mange af disse høist udviklede Spørgsmaal, hvor man altid maatte spørge, ligesom i den Brown'ske Arvesag: er De med, og hvor de fleste maatte svare: nei, jeg er ikke med. Jeg har derfor megen Grund til ogsaa at forbigaa en hel Del af disse meget udviklede Børnespørgsmaal, da der jo er en utrolig Mængde Kombinationer, i hvilke Børn kunne findes i en Familie, og jeg skal dels lade Alt det ligge, der angaar Børneforsørgelsen, skjøndt der er Udskilligt, jeg havde tænkt at sige derom, og dels skal jeg ogsaa lade de almindeligere formelle Betragtninger, som den høitærede Ordfører nys fremsførte imod, hvad den høitærede Justitsminister havde sagt, ligge hen til en senere Tid, idet jeg blot skal indskrænke mig til den ene Bemærkning, at dersom Udvalget er kommet ind paa igjennem Fattiglovgivningen at søge tilveiebragt Reforme i Familieretten, saa ere vi jo ikke gaaede nogen anden Vej end den, der var os udtryffeligt paavist af den høitærede Regjering. Naar man i Øvrigt vil se ret til, saa ere

de Differentspunkter, der forekomme netop i Familieretskabet — jeg skal ganske tiltræde, hvad den høitærede Ordfører derom har sagt — overordentlig smaa. Det er virkelig kun en Gradsforskjel, hvorom der her er Spørgsmaal, og derved kommer jeg til at gaa over til det Forslag, det ærede 6te kongevalgte Medlem (Ussing) har stillet, hvor det, han har foreslaaet med Hensyn til den gjensidige Forsørgelse af Ægtefæller, kun fremtræder med en ringe Gradsforskjel fra, hvad der dels af Regjeringen og dels af Udvalget er bragt i Forslag. Jeg har nemlig forstaaet Regjeringens Forslag — og jeg er da vis paa, at jeg ikke har misforstaaet det — og ligeledes den høitærede Justitsministers Foredrag igaar saaledes, at det ingenlunde var Meningen, at Regjeringen vilde modsætte sig, at der i visse Tilfælde blev paalagt Hustruene at forsørge sin fraseparerede Ægtefælle. Det Forslag, som det ærede 6te kongevalgte Medlem har stillet, gaar jo kun ud paa, at den Forpligtelse til Forsørgelse, som der saaledes efter Regjeringens Forslag kan paalægges, men som efter Udvalgets Forslag ligesom indtræder, ubetinget skal vedvare, til Separation har fundet Sted, medens Udvalgets Forslag gaar ud paa, at den uden mellemkommande Resolution skal vedvare til Ægtefællens endelig ophæves. Nu forekommer det mig, at det, som den høitærede Ordfører har sagt, fuldstændig er begrundet i Ægtefællens Væsen, saaledes som vi opfatte det her i vort Land, at Ægtefællens maa hjælpe sin Ægtefælle, saalænge Ægtefællens bestaar, og det bestaar jo saalænge, indtil den endelige Skilsmisse har fundet Sted. Det forekommer mig at være unaturligt, at en Ægtefælle, som selv har Midler til at understøtte en frasepareret Ægtefælle, skulde kunne lade denne lide Nød og Mangel, jeg siger, det forekommer mig at være unaturligt, thi Ægtefællens er jo dog ikke et Kontraktforhold saaledes indgaaet, at naar den ene bryder de Betingelser, under hvilke det var forudsat, at Ægtefællens blev indgaaet, saa har den Anden ogsaa Ret til at bryde dem. Nei, Ægtefællens stifter dog virkelig et Livsfællesskab, som ikke paa nogen Maade bør kunne hæves, førend enten Døden tilintetgjør det eller — forsaavidt ere vi jo tvungne, saaledes som de borgerlige Forhold ere indrettede — indtil en virkelig endelig Udskillelse har fundet Sted. Det forekommer mig derfor, at, naar man vil gjøre Erindringer imod den Bestemmelse, Udvalget har foreslaaet, saa maatte de være af en mere indgribende Natur end de, som det ærede 6te kongevalgte Medlem (Ussing) har opstillet, thi det Tidrum af 3 Aar, hvorom der egentlig kun er Spørgsmaal, synes mig virkelig at være altfor Lidt til derfor paa dette Punkt at gjøre nogen Vanskelighed. — Det er maaske ikke heldigt, saaledes som Forholdet nu er med denne overordentlige lette Afgang til at faae et Ægtefællens ophævet ved Separation, og derafter den meget store